

Endring i fagskoleloven – høringssvar fra Diku

Diku imøteser behovet for å gjøre justeringer i fagskoleloven og takker for muligheten til å gi innspill. Innspillene fra Diku retter seg mot de to første temaene i høringen; krav til kunnskapsgrunnlag og utdanningens omfang. De øvrige forslagene har Diku ingen kommentarer til.

Tema 1: Krav til fagskoleutdanningens kunnskapsgrunnlag

Departementet bruker begrepet «oppdatert» flere steder for å beskrive høyere yrkesfaglig utdanning, blant annet i denne formuleringen: «Departementet mener det er sentralt for kvaliteten på fagskoleutdanningen at fagpersonalet er oppdaterte på hvilke praktiske og tekniske løsninger som brukes i den bransjen studentene skal ut i. Fagskoleutdanningens kvalitet styrkes av at fagpersonalet har et tett samarbeid med, og nært forhold til, arbeidslivet.»

Diku foreslår at «oppdatert» tas inn i det nye forslaget til § 4 annet ledd: *Fagskoleutdanning skal være praksisnær og imøtekomme behovet for oppdatert og kvalifisert arbeidskraft i samfunnet.*

Diku støtter forslaget om nytt tredje ledd i § 4 som presiserer hva som ligger til grunn for kunnskapsgrunnlaget. Diku støtter også forslaget om at ytterligere presiseringer kan gjøres i forskrift som forvaltes av NOKUT.

Tema 2: Fagskoleutdanningens omfang

Diku støtter forslaget om å fjerne kravet til minimum omfang for utdanningstilbud i høyere yrkesfaglig utdanning. Forslaget om å sette krav til tilbydere av kortere utdanninger for å sikre opprettholdelsen av god kvalitet er godt. Diku vil imidlertid foreslå at departementet vurderer om det kan være hensiktsmessig å stille krav om fagområdegodkjenning for å kunne tilby mindre moduler enn 30 studiepoeng.

En slik innsnevring vil ha både positive og negative konsekvenser, men det er Dikus vurdering at dette på sikt vil styrke det systematiske arbeidet med kvalitet i høyere yrkesfaglig utdanning ved at fagområdeakkreditering blir mer attraktivt. En konsekvens er at det, i hvert fall i en periode, blir færre aktører som kan tilby kortere moduler enn med departementets forslag. For å unngå negative konsekvenser for utviklingen av bransjeprogrammene og muligheten for nye fagskoler til å bidra der, vil dispensasjonsordningen fortsatt kunne brukes.

En annen konsekvens av dette vil være at den økte arbeidsbelastningen med akkreditering vil falle på fagskolene selv. Fagskoler med fagområdeakkreditering har allerede i dag en økt administrativ belastning som følge av områdeakkrediteringen og det som følger av dette, og det er kostnader knyttet til bruk av sakkyndige. Det bør derfor vurderes å legge inn en økonomisk kompensasjon for fagskoler med fagområdeakkreditering for å styrke arbeidet med kvalitet.

Når nedre grense for utdanningstilbud fjernes vil det åpne for mer etter- og videreutdanningstilbud som del av fagskolenes tilbud. I denne forbindelse bør departementet også se på beregning av utdanningsstøtte ved finansiering av studieplasser i høyere yrkesfaglig utdanning. I dag er det slik at hver studieplass innvilget til HYU medfører en viss oppskalering av ressurser til utdanningsstøtte/Lånekassen. Det bør undersøkes om det er et reelt behov for utdanningsstøtte gjennom Lånekassen for denne målgruppen. I dag vil for eksempel en fagarbeider på 40 år som skal ta 2,5 studiepoeng på deltid gjennom et av bransjeprogrammene få mulighet til å søke om 4700 kroner i basislån. Det er lite sannsynlig at denne gruppen vil være interessert i, eller ha nytte av, en

slik lånefinansiering. Samtidig vet vi fra partenes erfaring med bransjeprogrammene at det kan være utfordrende å motivere fagarbeidere i fast jobb til å prioritere kompetanseheving. Departementet bør vurdere om midlene som i dag reserveres utdanningsstøtte i forbindelse med studieplasser forbeholdt etter- og videreutdanning kan brukes mer målrettet for å øke etterspørselen etter etter- og videreutdanningstilbud.